

DEKANIJA (1) *sb f*

I sg d(e)kaniją.

Sł stp, Cn, Linde brak.

W wojsku rzymskim dowództwo oddziału liczącego dziesięciu żołnierzy (z grec. δεκανία):

Szereg: »centuryja albo dekanija«: Iáko między Piefzym ludem Centuryą álbo Decámią [!]

Przełóżeńítwo zwano/ ták teź między Iezdnemi bywáli Turmy BielSpr 13.

Cf DZIEKANIJA

KCh